

Bogár László: Kapitalista kommunizmus

2024 március 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A kapitalizmus elnevezés azt az illúziót kelti, hogy ez egy soha nem látott gyorsaságú értékfelhalmozásra képes szerveződésmód

A címet látván az olvasó először talán Kínára gondol, hisz valóban Kína esetében mutatkozik meg a leginkább látványos módon az, hogy a kommunizmusról és a kapitalizmusról mint totális lételméleti ellentétekről szóló máig is meghatározó teóriák talán nem igazán képesek a lényeg megragadására. Ám ennek az írásnak a tárgya most kivételesen nem Kína, mert e fent említett ellentmondás legutóbb akkor jutott eszembe, amikor a múlt héten a kommunizmus áldozatainak emléknapján a megemlékezéseket néztem, hallgattam. Megtudtunk ebből a mészórfolyamból mindent, amit a kommunizmus soha el nem évülő iszonyatos bűneiről, rémtetteiről többnyire már eddig is tudtunk, de arról az összefüggésről, amire a cím is utal, semmit.

Nem volt egyetlen olyan megemlékezés, elemzés sem, amely akár csak finom utalásként megemlítette volna, hogy a kommunista gyilkosok valójában „bérnyilkosok” (ami persze nem kisebbíti bűnüket) voltak csupán, és a megbízóik, akik az igazi bűnösök, nemcsak hogy büntetlenül maradtak, hanem ma is ők a világ valódi urai, sőt ők határozzák meg a kommunizmus rémtetteit bemutatni hivatott megemlékezések alapvető elbeszélési módját is. (Az már csak hab a tortán, hogy persze a kommunista „bérnyilkosok” is büntetlenek maradtak, Sztálin és Mao, Rákosi és Péter Gábor ágyban párnák közt hunyt el.)

Persze nem akarnék álnaiv lenni, mindnyájan tudjuk, hogy ez a „bizonyos” már több ezer éve „nem létező” erő van minden felderítetlen történelmi bűncselekmény mögött. Lenintől, mint a német globális birodalmi kísérlet ügynökétől Lev Davidovics Bronsteinig (alias Trockij) az amerikai globális birodalmi kísérlet urainak ügynökéig, mindenki e világerő projektjének „hajtószíja” volt. Mint ahogy persze Adolf Hitler is, mert nehezen elképzelhetők, hogy e „nem létező” világerő globális pénzhatalmi rendszerének diszkrét támogatása nélkül felépülhetett volna a Harmadik Birodalom. Maximum annyit feltételezhetünk, hogy 1938-ban Münchenben még teljesen „kézben tartotta” a folyamatokat, de később talán valóban „kifutott a kezéből”. Ám ilyenkor, mint akkor is, az szokott történni, hogy nem létező világerőnk elégedetten csettint, és azt mondja, hogy ja, eredetileg nem így akartam, de így még jobb. És jobb is lett.

Neki legalább is. Mint mindig. Az általa konstruált „kommunizmus” fedőnevű akcióorozat esetében is. Ma már pontosan látjuk, hogy kommunizmus és kapitalizmus nemcsak hogy nem ellentétei egymásnak, hanem nélkülözhetetlen kiegészítők. Csak a kommunizmus segítségével lehetett ugyanis a tradicionális paraszti társadalmakat a Nyugaton lezajlott átmenet százötven évével szemben tizenöt év alatt véres történelmi péppé darálni. Az igaz, hogy emberéletben és anyagiakban a fajlagos költségek kissé magasabbak voltak, de mivel ezt teljes egészében a helyi társadalmak fizették meg, így ez a világerőnek nem jelentett gondot, sőt. Nem is árt, ha a lokalitások népe megtanulja, hogy saját kivégzésének költségeit is neki kell megfizetnie, mert ennek megtanulása igen fontos fegyelmző erő.

Márpedig a világerő „főprojektje”, amely a „kapitalizmus” fedőnevet kapta, csak akkor működik „hatékonyan”, ha engedelmes munkaerő és fogyasztóerő állatok homogén masszájával dolgozhat. A fedőneveket mindig gondosan választja meg ez a világerő, mert döntő fontosságú, hogy a név a lehető legmegtévesztőbb legyen. A kapitalizmus elnevezés például azt az illúziót kelti, hogy ez egy soha nem látott gyorsaságú értékelhalmozásra képes szerveződési mód. Ennek éppen az ellenkezője igaz, ez egy parazita létmód, amely ugyan létrehoz értékeket is, de úgy, hogy közben ennél sokkal nagyobb mértékben pusztítja az emberi lét külső és belső természetét. A kommunizmus, mint fogalom arra utal, hogy ez egy „közösségre” épülő berendezkedés, holott soha még a valóságos emberi közösségeket ilyen brutálisan szétroncsoló létmód nem létezett, mint éppen a magát kommunizmusnak nevező berendezkedés.

A fiatal Karl Marx újságíróként gátlástalan indulattal és cinizmussal nem a kapitalizmust támadta, hanem az általa egyszerre csak „régiszerű”-ként emlegetett tradicionális paraszti társadalmat. Sőt a kapitalizmust kifejezetten fontos és hasznos eszközként tételezte, mert ez a leghatékonyabb fegyver a tradicionális felszámolására. Egy évszázaddal később Rákosi ávosokkal végrehajtott „tsz-szervezése” során a Marx-féle világkapitalizmus éppen a kommunizmust használhatta fegyverként a történelmi piszkos munka elvégzésére.

Volt a hetvenes években egy vicc, amely azzal a kérdéssel indult, hogy mi a szocializmus, és az volt rá a válasz, hogy nem más, mint a kapitalizmusból a kapitalizmusba vezető út legkegyetlenebb szakasza. E vicc filozófiai üzenete világosan jelzi, hogy a magyarságnak azért már akkor is volt reflexív viszonya e „nem létező” világerő csínytevéseinek a felismerésére. Úgy látszik azonban, hogy ez mégsem bizonyult elégségesnek ahhoz, hogy a magyar választó felismerje azt is, hogy nem túl bölcs dolog e több ezer éve „nem létező” erő globális hatalmi struktúrájának lokális ügynökhálózatát kis híján a legerősebb párttá tenni, az „első szabad választás” fedőnevű projekt során. De ha egyszer ők voltak a „legcukisabb antikomcsik”, kérdez vissza az a több mint egymillió „magyar”, aki a kapitalizmus és a kommunizmus egymást kiegészítő berendezkedéseinek „szerzőit”, akik – lévén szerzők – „tudták, merték, tették”, majdnem a legerősebb párttá tette.

Ezért csalódtam egy kissé a megemlékezésekben, mert e több mint harminc év sem volt elegendő ennek felismerésére.

A szerző? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló